

11 Οκτωβρίου 2014

Στο «Μπαγκλαντές», πίσω από την Ομόνοια

[ΓΙΩΤΑ ΣΥΚΚΑ](#)

Η Βάσω Καμαράτου, ο Κώστας Κουτσολέλος και ο Βασίλης Νούλας έφτιαξαν τον δικό τους χώρο για να στεγάσουν τα όνειρα τους αλλά και εκείνα των συναδέλφων τους.

Ένωσαν τις δυνάμεις τους και έφτιαξαν έναν νέο θεατρικό χώρο. Αντιθεατρικό αρχιτεκτονικά, σε μια σκληρή γειτονιά στην πλατεία Κάνιγγος, όπου για χρόνια στέγαζε τις ανησυχίες μουσικών από το Μπαγκλαντές σαν συναντιόντουσαν να τραγουδήσουν τα βράδια τις φωνές του τόπου τους. Το φτηνό ενοίκιο επέτρεψε στους τρεις φίλους: Κώστα Κουτσολέλο, Βασίλη Νούλα και τη Βάσω Καμαράτου, να φτιάξουν τον δικό τους χώρο, όχι για να στεγάσουν αποκλειστικά τα δικά τους όνειρα αλλά και εκείνα των συναδέλφων τους. Των καλλιτεχνών που αναζητούν στέγη σε μια Αθήνα που ξεχειλίζει από ομάδες και ιδέες.

Σε μια σκληρή γειτονιά

Το «Μπαγκλαντές» είναι ένα υπόγειο στην οδό Χαλκοκονδύλη 35 και την 3η Σεπτεμβρίου. Σε μια υποβαθμισμένη περιοχή όπου τα βράδια η πορνεία συναντιέται με την εξάρτηση και την απελπισία. Εκεί, μακριά από το «ανώδυνο κέντρο» αλλά κοντά σε όσους βιώνουν την επώδυνη πλευρά της ζωής, διάλεξαν οι τρεις φίλοι να κάνουν το κέφι τους στις παραστατικές τέχνες. «Δεν θα είναι το θέατρο του τάδε αλλά ένας χώρος που τον διαχειρίζονται καλλιτέχνες» ξεκαθαρίζει ο Κώστας Κουτσολέλος. «Για να κάνουμε τα πράγματα που θέλουμε, όπως εμείς τα θέλουμε!».

Από το 2000 στον χώρο ως ηθοποιός και από το 2008 ως σκηνοθέτης, με ευαισθησία στις κοινωνικές δράσεις, μέλος της «Κίνησης Μαβίλη» όπως και ο Βασίλης Νούλας, εξηγεί πως αυτό που έχουν στον νου τους είναι ένας εναλλακτικός πόλος συσπείρωσης γύρω από την περφόρμανς. Κι αν αποτύχουν, «η ζωή τα έχει όλα» απαντά, έτοιμος για τα χειρότερα. Όμως, στη θεατρική περιπλάνηση τόσα χρόνια και μέσα σε μια Αθήνα που ετοιμάζεται φέτος να καταναλώσει 1.000 παραστάσεις (!), ο Κώστας Κουτσολέλος λέει πως: «Έχουμε ανάγκη τη βραδύτητα σε θέματα παραγωγής και πρόβας».

Το «Μπαγκλαντές» πάντως το εγκαινιάζει ο Βασίλης Νούλας με τις «Ωδές στον πρίγκιπα» της ομάδας Nova Melancholia (19/10). Μια ελεγεία για την απώλεια (ή το ανέφικτο) του έρωτα βασισμένη στην ομώνυμη ποιητική συλλογή του Νίκου Αλέξη Ασλάνογλου (εκδ. Ύψιλον). Ελεγεία, ίσως και ξόρκι για τη μελαγχολία των ημερών μας, για την πόλη της Αθήνας. Πραγματεύεται όμως και όψεις της ερωτικής επιθυμίας: τα όρια ανάμεσα στη φαντασίωση, τη ματαιώση, τη λαχτάρα, την ανάμνηση.

Η παράσταση (70 λεπτά) χωρίζεται σε δύο μέρη τον «Πρίγκιπα», τις «Ωδές» και έναν επίλογο. Στο πρώτο μέρος έχουμε μια ποιητική ελεύθερη περιδιάβαση σε φιγούρες πριγκίπων από τον Αρθούρο Ρεμπό ως τον Αμλετ, ενώ στο δεύτερο μέρος θα ακουστούν απαγγελίες ποιημάτων. Μια σύγχρονη περφόρμανς απ' αυτές που κάνει με συνέπεια από το 2006 που σχημάτισε την ομάδα Nova Melancholia.

Σε μια Αθήνα που «υπάρχει κοινό για το κάθε τι», η ομάδα του εν λόγω πειραματισμού προσελκύει τις μικρότερες ηλικίες. Ο Β. Νούλας δεν κρύβει ότι θα ήθελε να απευθύνεται σε μεγαλύτερο ηλικιακά κοινό. Όσους γνωρίζουν περισσότερο το έργο του Ασλάνογλου ή του Σαχτούρη, «για να δουν μια άλλη προσέγγιση», παρά αυτούς που δεν γνωρίζουν.

Ποιοι στηρίζουν τα όνειρα

Ρωτάω πώς παλεύει ένας σκηνοθέτης σήμερα στην Ελλάδα και μου φέρνει ως παράδειγμα τον Μανώλη Τσίπο με τον οποίο έφτιαξαν μαζί την ομάδα. Σήμερα ζει και εργάζεται στην Ολλανδία. «Εκεί, αντίθετα από μας είναι αδιανόητη η δωρεάν εργασία». Όσα κάνουν «γνωρίζουμε ότι δεν αποδίδουν. Ευτυχώς έχουμε τους γονείς που στηρίζουν τα όνειρά μας. Οι ηγεσίες του υπουργείου Πολιτισμού έχουν μια αρχαιολαγνεία, αδιαφορούν για τον σύγχρονο πολιτισμό». Μοιραία τα εφηβικά όνειρα, τότε που «ονειρευόμουν να τα κάνω όλα: σύνθεση, ζωγραφική, ποίηση...» απομακρύνθηκαν. «Αυτά διαψεύδονται αν παλεύεις στην Ελλάδα». Κι όμως δεν έμεινε στο Παρίσι μετά τις σπουδές του στη Σορβόννη γιατί: «Η Ελλάδα έμοιαζε να διψά για το καινούργιο στο θέατρο». Τώρα το τοπίο μοιάζει χαοτικό, αλλά «αυτό το χάος είναι η μαγιά για να γεννηθεί το καινούργιο».

Αν δεν τα καταφέρουν στο «Μπαγκλαντές» στην οδό Χαλκοκονδύλη θα δοκιμάσουν αλλού. «Ακολουθούμε το πρόσκαιρο, το trendy της εποχής» λέει ο Β. Νούλας.

Η είσοδος εκεί είναι ελεύθερη. Με προαιρετική οικονομική συνεισφορά. Αναρωτιέσαι πώς τα βγάζουν πέρα; «Λίγο η οικογένεια, λίγο οι φίλοι, η ελληνική πραγματικότητα όπου ο ένας στηρίζει τον άλλον. Σημασία έχεις να μην το βάζεις κάτω» συστήνει αισιόδοξα ο Κ. Κουτσολέλος.